

A szabadságvágy és a megfelelési igény is az életéhez tartozik

MEGOLDÁSKERESÉS – HATÁROKAT ÁTLÉPVE

Tóth Norbert

A szokványos megoldásokat régóta tudja, így azok alkalmazása nem jelent számára szakmai kihívást. Az igazi megmérettetést abban látja, amikor a bútorgyártásba olyan új anyagokat és technológiákat csempészhet bele, ami által olyan bútorok születnek melyek a szakmát, nagyközönséget egyaránt elismerésre készítik. A weboldalán lévő idézet jól jellemzi rovatunk e havi főszereplőjét. Eszerint, ha valaki kérdéssel fordul hozzá, hogy miért, ő azt válaszolja: „Miért ne? Már megálmodtam!”

döntök, hogy mindezek ismeretében már nem szeretnék vele riportot készíteni, mert már egyáltalán nem nagy szenzáció a tevékenysége, akkor azt is megérti...

Nos, még inkább kíváncsi lettem rá! Íme, kedves olvasóm, ismerje meg ön is az alkotó asztalosság egyik hiteles képviselőjét!

**NINCS LEHETETLEN.
CSAK TEHETETLEN...**

– *Előttem a bútorszövetség egyik prospektusa, amelyen egy szemet gyönyörködtető szék látható. Úgy tudom, hogy ez a szék is itt, ebben a műhelyben készült.*

– Még 2011-ben indult ez a történet. Asztalos Gabriella formatervező megkeresett egy egyedi, formatervezett Hug Chair „dupla fotel” legyártásával. Az összetett feladat miatt két hét gondolkodási időt kértem, majd elvállaltam. Ennek az egyébként prémium kategóriás fotelnek később akkora sikere lett, hogy New Yorkban és Szingapúrban is dizájdíjat nyert. Gabriella pár év

múlva ismét előállt egy ötlettel. Mint kiderült, a Luxury Living® Group (LL) olasz cég részére tervezett egy olyan nádborítású, háttámlás széket, amit akkor már három vagy négy olasz gyártó cég sem vállalt el a bonyolultsága miatt. Egy hónapunk volt arra, hogy a tervekből két darab prototípust készítsünk a milánói Salone del Mobile bútorkiállításra. Az embereim azt mondták, hogy ezt lehetetlen megcsinálni és hogy én nem vagyok normális, hogy száz darabot akarok majd ebből legyártani. Amikor a fából készült két széket kicsomagolták a kiállításon, akkora sikert aratott, hogy azonnal kihívtak engem is Milánóba. Nos, ez a szék került rá a prospektus címlapjára. Én az olyan gyártási feladványokban látom a szakma szépségét, amire más nemet mond.

– *Mi hajtja előre az ilyen küldetéseken? A bátorság? Esetleg az alkotói vágy? Hovatovább, az önbeteljesítés vágya?*

– Nem tudom, mi hajt előre. Nekem két állásom volt, mielőtt vállalkozó

Sándorfi Tamás világosan és határozottan adta tudomásomra, hogy egyelőre nem szeretne nyilatkozni a Magyar Asztalos szaklapnak, de semmilyen más lapnak sem. Ahhoz, hogy ez változzon, először küldjem el neki a lap korábbi számait, majd ezek ismeretében újra mérlegel... Nagyjából ez volt az első telefonbeszélgetésem lényege a Pomázi lpartelepen működő Futurus Műhely cégvezetőjével. Aztán az események felgyorsultak: az elküldött levelemre reagálva másnap felhívott, hogy szívesen ad időpontot, de azért még valamit tudnom kell: 2018-ban elküldte a munkatársait, tulajdonképpen egyedül végzi a munkáját. Szóval ő szívesen szerepelne a Mesterportré rovatban, de ha én úgy

Sándorfi Tamást a kihívások motiválják

A két nádborításos Wiener szék, melynek tulajdonjoga azóta visszakerült Asztalos Gabriellához

Az elmés műszaki megoldás nemcsak esztétikussá hanem használhatóvá is teszi a szekrényt a kis térben

lettem. Az első munkahelyemen megtanították, hogy tisztelni és szeretni kell a fát. Az olyan részletekre is oda kellett figyelni, hogy a zsalugáteres bútorajtóknál a flódercsíkok és a színárnyalatok hogyan követik egymást. Ugyanakkor ezek szériamunkák voltak. A második év után azt éreztem, hogy már unom, s mivel nem adtak számomra kihívásokat jelentő feladatokat, megköszöntem a lehetőséget és eljöttem. Aztán hárman, haverok összeálltunk, és elhatároztuk, hogy vállalkozást indítunk. Akkor még nagyon gyerekek voltunk, úgyhogy hamar bedőlt a vállalkozás. Ezután elhelyezkedtem a második munkahelyemen, ahol egyedi bútorokat és nyílászárókat egyaránt gyártottak. Az első nap egy apácázárdában beállítottak zárniveket bereszelni, hogy a frissen beépített 100 db beltéri ajtó szépen csukódjon. A második nap is ez lett a munkám.

A harmadik nap, amikor újra csak ennek kellett nekiállnom, szoltam a csoportvezetőnek. Mondtam neki, hogy én értem, hogy ezt valakinek meg kell csinálni, de ennél többet szeretnék, úgyhogy ha nem kapok másik feladatot, akkor elköszönök. A nálam pár évvel idősebb munkavezetőnek ez annyira megtetszett, hogy maga mellé vett az egyedi munkák kivitelezésénél. Több évet dolgoztunk így együtt. Majd lehetőség adódott, hogy a vállalkozói engedély kiváltása után, mint vállalkozó vállaljunk munkát. Kezdetben csak ennek az egy cégnek dolgoztunk, aztán egy évvel később, amikor anyagi okok miatt elváltak útjaink, többféle munkát is elvállaltam. Így lettem az egyéni vállalkozóból cégvezető.

– *Azt mondta nekem a telefonban, hogy egyedül dolgozik. Ehhez képest itt legalább tíz embert látok körülöttnk a műhelyben és az irodában...*

– Az a kft., amit létrehoztam, és amit a feleségemmel hosszú évek óta vittünk, továbbra is működik. A három fő tevékenységi kör is változatlan: az egyedi bútorok gyártása mellett perforált lemezeket készít a cég, és van egy felületkezeléssel foglalkozó részleg. Ez utóbbit a munkatársakkal együtt átadtam a feleségemnek, amit önálló felelősséggel vezet. A bútorgyártást pedig az egyik volt alkalmazottam viszi tovább, ő ugyanis kibérelte tőlem a műhelyt a gépekkel együtt.

AZ ALKOTÁS KORLÁTAI ÉS ÉPÍTŐKÖVEI

– *Akkor leginkább maga lépett ki a most is jelen lévő sodrásból...*

– A kft. megalakítása óta ötször próbálkoztam azzal, hogy egy olyan műhely- és irodavezetői kört alakítsak ki magam körül, akik a gyártási részleget képesek irányítani. Nekem ez egyszer sem sikerült. Ezért döntöttem úgy, hogy inkább egy önálló, egyszemélyes projektirodát fogok működtetni, a bérbe adott javak pedig passzív jövedelmet hoznak. A volt munkatársaim jelenleg a beszállítói, de mellettük még más cégekkel is együtt dolgozom.

– *Miért?*

– Így tudok alkotó módon olyan munkákat is megvalósítani, mint pl. az a könyvesszekrény, aminek a tetején lévő korona gombnyomásra előremozdul, hogy a benne elrejtett vetítőtávaszon legördülhessen a projektor használatához. S mivel szívesen nyúlok hozzá más alapanyagokhoz is, így nagyon fontosnak tartom a szerteágazó anyagismeretet az asztalosszakmában. Magam járok ezeknek utána, vagy megkeresem azt, aki ért hozzá. Hiszem, hogy bármit létre tudunk hozni, nincs olyan válasz, hogy „ezt nem lehet megcsinálni”.

Emellett tudni kell leegyszerűsíteni is. A mai, ámulatba ejtő számítástechnikai teljesítmény alapja is az 1 és a 0. Minden ebből épül fel. Nos, a felmerülő műszaki problémákat én a lehető legkisebb alkotóelemeire „szedem”, és ilyen módon tudom a leghatékonyabban hozzátenni a megoldásokat. Csakis a fantázia szab határt minden dolog megvalósításának.

– *Az ilyen fokú sokoldalúság és a szerteágazó tevékenységek összehangolása kivételes képességről árulkodik. De van itt valami más is: valamiféle megfelelési igényt is érzek.*

– Valóban, van bennem megfelelési kényszer és bizonyítási vágy is. Az önismeret mindenképpen ide kell hoznom, mert nagyon fontosnak tartom bárminek a megvalósítása során.

ÖNISMERET ÉS FELELŐSSÉG

– *Maradjunk csak egy kicsit az önismeretnél! Ez mit jelent önnek?*
– A konfliktuskezeléssel gyerekkorom óta feladataim voltak, amire felnőttként már, mint megoldandó feladatra tekintettem. Ennek érdekében ismerkedtem meg többek

között a pszichodrárával is. S hogy mindez miért foglalkoztatott és foglalkoztat ma is ilyen intenzíven? Azért, mert az asztalosipari munkám során egyre inkább azzal szembesültem, hogy túl sok energiát teszek bele a feladataim elvégzésébe, és ehhez képest jóval kevesebbet tudok kivenni belőle. Ehhez jöttek hozzá orvosaim diagnózisai, amelyek így együtt elgondolkodtattak. Én is rádöbbentem arra, hogy bármit is teszünk, annak a folyamatnak egyszer vége szakad. Lehet, hogy 10 perc múlva, az is lehet, hogy majd csak évtizedek múltán, de vége lesz földi pályafutásunknak. Amit azonban addig befolyásolni tudok, az az eltelt idő minősége, méghozzá azzal, hogy teljes felelősséget vállalok az életemért. Ahhoz, hogy ezt megtegyem, ismernem kell önmagamot. Tudnom kell, milyen hatást váltanak ki bennem az engem ért ingerek: a kollégák, a megbízók, a munkafeladatok, egy rossz hír stb. Ha beszélek valakivel, akkor vajon arra reagálok, amit mond, vagy esetleg a saját feltételezéseimet vetítem ki? Szóval ismernem kell, hogy ezekben a reakciókban

hol bújnak meg a korábbi vagy gyerekkori sérelmek, és ha ilyenek vannak, akkor ezeket hogyan kell feldolgozni vagy kezelni. Mondanék egy példát! Sokszor mondták gyerekkoromban, hogy semmirekellő vagyok. Az önismeret abban is segít, hogy elhiggyem magamról: ezek ellenére képes vagyok egy szakadt tehénistállót gyártóüzemmé átalakítani, megtölteni étellel, energiával és benne olyan termékeket gyártani, aminek híre megy Tokiótól Torontóig. A tanulóimmal, alkalmazottaimmal való bánásmóddhoz is nagyon sokat hozzáad az önismeret. A sikeres vállalkozás egyik kulcsa ott van, ahogyan a munkatársainkkal, ügyfeleinkkel beszélünk. Nekik azt kell érezniük, hogy a szavaik mögött azt értették meg, amit tényleg mondani akartak. Ez is az önismerethez tartozik.

– *Ismerd meg önmagad (a benned rejlő fényességet), és képes leszel megismerni a világot!* – *a felirat, ami a delphoi szentély falán látható, többet rejt, mint gondolnánk. Önmagunk után a család a következő szint, amiben a teljességet megélhetjük. Róluk mit tudhatunk?*

– A feleségemet már említettem, aki a vállalkozásban teljes meggyőződéssel áll a területkezelési tevékenység mögött. Van egy 18 éves lányunk, Ajsa, aki komolyan sportol, a thai boksztot Európa-bajnoki szinten űzi, illetve most végez a Kozma BKSzC-ben és a gyógypedagógia felé veszi a továbbtanulási irányt. A fiunk, Zalán most 14 éves, ő jövőre fog a pályaválasztás startvonalához állni. Őt is arra biztatjuk: szíve szerint válasszon, csupán arra kérjük, hogy gondolja át mielőtt döntene, illetve érezze azt, hogy szülőkként ott állunk mellette. ■

Futurisztikus pult kreatív anyaghasználattal

Képek
Sándorfi Tamás